

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: J. V.
bytem X
zastoupeného JUDr. Petrem Doležalem,
advokátem se sídlem Mazovská 476, 181 00 Praha 8 – Troja

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina,**
se sídlem Žižkova 1882/57, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 23. 2. 2021, č. j. KUJI 16959/2021, sp. zn. OOSČ 63/2021 OOSC/23,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2021, č. j. KUJI 16959/2021, sp. zn. OOSČ 63/2021 OOSC/23, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, JUDr. Petra Doležala, advokáta se sídlem Mazovská 476, 181 00 Praha 8 – Troja.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo:

- a. odvolání žalobce proti usnesení Městského úřadu Velké Meziříčí, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 11. 2020,
č. j. DOP/116288/2020-juran/30287/2020 (dále též „prvostupňové usnesení“), podle ustanovení § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto jako opožděné.
 - b. zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 28. 12. 2020, č. j. DOP/121000/2020-juran/30287/2020 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu.
2. Prvostupňovým usnesením správní orgán I. stupně zamítl návrh žalobce na ústní jednání, neboť žádost byla formulována příliš obecně, a žalobce neuvedl skutečnosti, které by svědčily o nutnosti hájit svá práva v rámci ústního jednání.
 3. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), spáchaného ve formě zavinění z nedbalosti, porušením ustanovení § 18 odst. 3 silničního zákona tím, že dne 7. 10. 2020 v 14:38 hodin řídil osobní automobil ŠKODA Suberb, registrační značky X (CZ) a na dálnici D1 v prostoru km 146 směr Praha, jel nedovolenou rychlostí, neboť mu byla v tomto úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 130 km/h naměřena rychlost 196 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3 \%$, mu byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 190 km/h, tím překročil rychlost na dálnici o 60 km/h.
 4. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. d) silničního zákona ve spojení s ustanovením § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložen správní trest ve formě pokuty ve výši 6 000 Kč. Dále byl žalobci uložen podle ustanovení § 35 písm. c) a § 47 odst. 1 a 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, v souladu s ustanovením § 125c odst. 6 písm. b) silničního zákona správní trest ve formě zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců (počínaje dnem nabytí právní moci rozhodnutí). Také byla žalobci podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky v souvislosti s vyhláškou č. 520/2005 Sb., uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

5. V žalobě žalobce uvedl následující žalobní důvody.
6. Zprvce žalobce namítl, že správní orgán I. stupně nevyčkal na doplnění odvolacích důvodů, když správní spis postoupil žalovanému dne 26. 12. 2021. Lhůta k doplnění odvolacích důvodů však končila až dne 28. 1. 2021, neboť žalobce byl vyzván k doplnění odvolacích důvodů ve lhůtě 7 dnů ode dne 21. 1. 2021.
7. Druhým žalobním důvodem byla nezákonnost rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku příkazem ze dne 12. 11. 2020, proti němuž byl podán odpor ze dne 20. 11. 2020, který však nebyl podepsán. Rovněž nebyla podepsána ani následná žádost o nařízení ústního jednání ze dne 30. 11. 2020. Chybějící podpis je přitom vadou, pro kterou nelze pokračovat v řízení. Správní orgán I. stupně měl žalobce vyzvat k odstranění nedostatku podání – tedy

doplnění podpisu. Pokud tak neučinil, nemohl pokračovat po podání odporu v řízení. Rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně proto považuje žalobce za nezákonná.

8. Dále žalobce uvedl, že podal návrh na konání ústního jednání, avšak správní orgán jej usnesením zamítl. Proti usnesení žalobce podal odvolání, které bylo vyhodnoceno jako opožděné. Správní orgán I. stupně tedy ve věci rozhodl, aniž bylo nařízeno a provedeno ústní jednání, ačkoliv o to žalobce požádal. V takovém případě měl správní orgán I. stupně provést dokazování mimo ústní jednání a o termínu dokazování mimo ústní jednání žalobce vyrozumět, aby se jej mohl zúčastnit. Ve věci však nebylo provedeno dokazování, ani v rámci ústního jednání, ani mimo něj. Realizace práva seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu nenahrazuje dokazování. O provedení důkazů navíc nebyl vyhotoven protokol podle § 18 správního řádu. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí neuvedl, které důkazy a jak byly provedeny, čímž rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. S ohledem na to, že nebylo provedeno dokazování, je rozhodnutí správního orgánu I. stupně také nezákonné.
9. Správní orgán I. stupně rovněž při stanovení sankce porušil zákaz dvojího přičítání. Správní orgán I. stupně uvedl, že „se nejednalo o žádné bagatelní překročení rychlosti, řidič jel o 60 km/h více než měl dovoleno“. Hodnocením výše rychlosti však porušil zásadu zákazu dvojího přičítání, neboť výše rychlosti již byla hodnocena při stanovení sankční sazby za naplnění znaků dané skutkové podstaty.
10. Nakonec žalobce namítl, že z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nevyplývá, proč správní orgán uložil sankci právě ve výši 6 000 Kč. Není ani jasné, proč správní trest pokuty uložil nad dolní hranici sazby a zákaz činnosti na dolní hranici sazby. Správní orgán I. stupně nepřihlédl ke kritériím stanoveným zákonem o odpovědnosti za přestupky, zejména k taxativně stanoveným polehčujícím okolnostem. Nepřihlédl ani k osobním poměrům obviněného, ani k tomu, zda a jakým způsobem byl za totéž protiprávní jednání potrestán v jiném řízení než před správním orgánem. Výše pokuty musí být přitom výsledkem správního uvážení, které však správní orgán nemůže užít zcela libovolně. V rámci individualizace trestu se musí zabývat konkrétními kritérii pro stanovení výše pokuty. Správní uvážení o tom, jak správní orgán přihlédl k jednotlivým kritériím, musí být v odůvodnění rozhodnutí přesvědčivě a jednoznačně popsáno, aby bylo rozhodnutí přezkoumatelné. Výši pokuty nelze odůvodnit pouze tím, že je ukládána v nezákonné výši. Správní orgán I. stupně uvedl, že existuje převaha polehčujících okolností, ale žádnou neuvedl. Takové rozhodnutí je nepřezkoumatelné.
11. Závěrem žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření předně uvedl, že žalobce podal v řízení blanketní odvolání, které nebylo doplněno ani na základě výzvy. Žalobní námitky tedy žalobce neuplatnil ve správním řízení, ale až v podané žalobě.
13. Žalobce namítal, že správní orgán I. stupně předal spisový materiál žalovanému před uplynutím lhůty k doplnění odvolání, přičemž tento postup považuje žalobce za nezákonný. Žalobce však odvolání v uvedené lhůtě nedoplnil, ani do dne vydání

rozhodnutí o odvolání. Výzva k doplnění odvolání byla žalobci doručena dne 22. 1. 2021, rozhodnutí žalovaného bylo vydáno až dne 23. 2. 2021. V této době se žalobce pouze obrátil na správní orgán I. stupně s žádostí o zaslání spisového materiálu, své důvody pro odvolání však neuvedl. Pokud by žalobce své odvolání doplnil, žalovaný by byl povinen se s jeho důvody vypořádat.

14. K námitce, že správní orgán I. stupně měl vyzvat k doplnění podaného odporu, uvedl žalovaný následující. Ačkoliv je podpis nezbytnou náležitostí podání podle § 37 odst. 2 správního řádu a správní orgán I. stupně měl k doplnění podání vyzvat, nepovažuje to žalovaný za skutečnost, která by způsobovala nezákonnost celého řízení, resp. vydaného rozhodnutí. Žalobce byl po podání odporu správním orgánem I. stupně do datové schránky vyrozuměn o tom, že byl odpor podán a že může žádat o nařízení ústního jednání. Žádost o nařízení ústního jednání žalobce následně podal, v čemž lze spatřovat vůli žalobce k podání odporu a pokračování v řízení. Žalobce ve správním řízení nikterak neupozorňoval na to, že by příkaz měl nabýt právní moci a že by v řízení nemělo být pokračováno.
15. Co se týče námítky ohledně provedení dokazování, uvedl žalovaný, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu není povinen postupovat podle správního řádu z roku 2004 a vyrozumět účastníka řízení o provádění důkazů mimo ústní jednání, jde-li o provedení důkazu listinou. Postačí, když založí listinu do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný proto nepovažuje za nezbytné provádět dokazování čtením listinných důkazů založených ve spise. Hodnocení důkazů pak je obsahem rozhodnutí, v němž správní orgán uvádí, ze kterých důkazů vycházel a jak je hodnotil. Žalovaný proto nesouhlasí s argumentací žalobce, že měl být o dokazování vyrozuměn, když se žalobce se všemi důkazy mohl seznámit a mohl se k nim vyjádřit.
16. Žalovaný pak nespatřuje porušení zákazu dvojího přičítání v tom, že správní orgán I. stupně hodnotil konkrétní výši naměřené rychlosti. Zcela jistě se liší závažnost přestupku, pokud je naměřená rychlost na samé spodní hranici rozmezí stanoveného zákonem, či zda řidič překročí dovolenou rychlost o nejvyšší možnou hodnotu. Ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) silničního zákona horní hranici překročení nestanovuje. Žalovaný proto považuje za zcela odůvodněné hodnotit konkrétní rychlost pachatele pro určení závažnosti přestupku a pro určení výše trestu.
17. K samotné výši trestu žalovaný uvádí, že správní orgán I. stupně zohlednil zejména hodnotu překročení nejvyšší dovolené rychlosti a to, že v evidenční kartě řidiče má žalobce za poslední rok jeden záznam. Žalovaný nepovažuje za nezbytné uvádět veškerá kritéria, pokud nevyplývá, že by o nich správní orgán měl jakékoliv informace. K polehčujícím okolnostem správní orgán I. stupně uvedl, že nebyly zjištěny. Ačkoliv dále při hodnocení chybně uvádí, že je zde převaha polehčujících okolností, jedná se patrně o chybu v psaní. Žalovaný se však nedomnívá, že by toto vyjádření způsobovalo nezákonnost rozhodnutí, neboť na základě uvedených skutečností je zřejmé, z jakých důvodů byla uložena pokuta právě ve stanovené výši.
18. Žalovaný je přesvědčen, že v průběhu řízení byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a že napadené rozhodnutí je věcně správné a zákonné. Proto navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

19. V replice žalobce uvedl, že je pouze na něm, jaký zvolí postup pro svou obranu, tj. zda námitky uplatní až v žalobě. Pokud by mu žalovaný v době mimořádných opatření kvůli Covidu-19 poskytl spisový materiál, zcela jistě by své vyjádření poskytl. To však nic nemění na procesní situaci, tedy že správní orgán nevyčkal na doplnění odvolacích důvodů a spis odeslal odvolacímu správnímu orgánu před datem poskytnuté lhůty, což žalobce pokládá za nezákonné.
20. Žalobce se neztotožnil se žalovaným ani v tom, že nebyla porušena zásada zákazu dvojího přičítání, když správní orgán I. stupně hodnotil konkrétní výši překročené rychlosti.
21. Žalobce setrvává na svém právním názoru, rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně jsou nezákonná.

V. Posouzení věci krajským soudem

22. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
23. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
24. Soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání.
25. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
26. Co se týče žalobcem namítané nezákonnosti správního řízení kvůli absenci podpisu na podaném odporu proti příkazu, uvádí soud následující.
27. Podle ustanovení § 37 odst. 2 správního řádu *z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Fyzická osoba uvede v podání jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jinou adresu pro doručování podle § 19 odst. 4. V podání souvisejícím s její podnikatelskou činností uvede fyzická osoba jméno a příjmení, popřípadě dodatek odlišující osobu podnikatele nebo druh podnikání vztahující se k této osobě nebo jí provozovanému druhu podnikání, identifikační číslo osob a adresu zapsanou v obchodním rejstříku nebo jiné zákonem upravené evidenci jako místo podnikání, popřípadě jinou adresu pro doručování. Právnícká osoba uvede v podání svůj název nebo obchodní firmu, identifikační číslo osob nebo obdobný údaj a adresu sídla, popřípadě jinou adresu pro doručování. Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí.*
28. Podle ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu *nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.*
29. Podpis je tedy jednou z náležitostí podání vyplývajících z § 37 odst. 2 správního řádu. Absence podpisu na podání je přitom podle judikatury podstatnou náležitostí podání.

„Chybějící podpis na podání adresovaném správnímu orgánu je tedy vadou podání, neboť podání postrádá jednu z podstatných náležitostí. Podpis stvrzuje, že se podatel ztotožňuje s obsahem podání, že jej myslí vážně, nikoliv jen „jako“. V neposlední řadě stvrzuje též to, že podání skutečně činí podatel (a nikoliv někdo jiný jeho jménem).“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 – 39 (RS NSS 3836/2019 Sb.).

30. Postup správního orgánu v případě absence podpisu na podání má být podle § 37 odst. 3 správního řádu takový, že podatele vyzve k odstranění tohoto nedostatku a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Není-li vada chybějícího podpisu podatele odstraněna, je sice řízení zahájeno, avšak podání nemůže vyvolat projednání věci (a řízení je následně skončeno procesním rozhodnutím o zastavení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu). V nyní posuzované věci se jednalo o odpor proti příkazu, který je specifickým podáním, neboť se jím nezahajuje správní řízení, ale podáním odporu se ruší příkaz a správní orgán poté pokračuje v přestupkovém řízení (podle § 150 odst. 3 správního řádu). V případě absence podpisu a nezhojení této vady po výzvě správního orgánu však takový odpor nemohl vyvolat žádné účinky a příkaz měl nabýt právní moci (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 – 39 č. 3836/2019 Sb. NSS).
31. Výše uvedený postup však správní orgán I. stupně v posuzované věci nezvolil. Proti příkazu ze dne 12. 11. 2020, č. j. DOP/111939/2020-juran/30287/2020, byl dne 23. 11. 2020 správnímu orgánu I. stupně doručen odpor, z něhož sice bylo patrné, že jej činí žalobce, avšak na odporu chyběl jeho podpis. Správní orgán I. stupně jej však nevyzval k doplnění podpisu, ale pokračoval v přestupkovém řízení.
32. Stejný postup správní orgán I. stupně zvolil i v případě žádosti o nařízení ústního jednání ze dne 30. 11. 2020, kterou zřejmě zaslal žalobce, ale opět na této žádosti chyběl jeho podpis. Správní orgán I. stupně rovněž nevyzval podatele k doplnění podpisu, ale rovnou zamítl návrh na provedení ústního jednání.
33. Chyběl-li tedy podpis na odporu, správní orgán I. stupně měl označeného podatele odporu řádně vyzvat k doplnění náležitostí podání, tj. k doplnění podpisu, v souladu s ustanovením § 37 odst. 3 správního řádu. Až pokud by byl podpis doplněn, mohl správní orgán I. stupně pokračovat v přestupkovém řízení, v opačném případě by odpor neměl žádné právní účinky a příkaz by nabyl právní moci. Stejně tak měl správní orgán I. stupně postupovat i v případě žádosti o nařízení ústního jednání, kdy měl nejdříve vyzvat podatele žádosti k doplnění podpisu, teprve až po případném doplnění mohl o žádosti rozhodnout.
34. Krajský soud na závěr dodává, že má výhrady proti tomu, že žalobce tuto námitku uplatnil až v žalobě. Uplatnění této námitky se soudu jeví jako účelové. Nicméně podle názoru krajského soudu jde o natolik závažnou vadu správního řízení, pro kterou nebylo možné pokračovat v přestupkovém řízení. Ani následný postup žalobce v řízení takovou vadu nemůže zhojit, byť další podání žalobce už podával prostřednictvím datové schránky a nutnost vlastnoručního podpisu tím tedy byla u následujících podání nahrazena.
35. Co se týče dalších žalobních námitek, krajský soud k nim ve stručnosti uvádí následující.

36. Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně postupoval nesprávně, když nevyčkal na konec lhůty k doplnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a postoupil správní spis odvolacímu správnímu orgánu, tedy žalovanému.
37. Krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že správní orgán I. stupně postoupil správní spis žalovanému dne 21. 1. 2021 kvůli odvolání, které žalobce podal proti prvostupňovému usnesení. Odvolání proti prvostupňovému usnesení bylo podáno dne 17. 12. 2020. Správní orgán I. stupně přitom byl vázán lhůtou, kterou stanoví správní řád pro předání spisu odvolacímu správnímu orgánu. Tato lhůta vyplývá z ustanovení § 88 odst. 1 správního řádu a činí 30 dnů ode dne doručení odvolání. V mezidobí došlo k vydání prvostupňového rozhodnutí dne 28. 12. 2020, proti kterému žalobce podal blanketní odvolání dne 14. 1. 2021 (současně s doplněním důvodů odvolání proti prvostupňovému usnesení). Správní orgán I. stupně vyzval žalobce dne 21. 1. 2021 k doplnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a téhož dne správní spis postoupil žalovanému s tím, že bylo podáno i odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a doplnění odvolacích důvodů proti prvostupňovému rozhodnutí žalovanému budou zaslány.
38. Správní orgán I. stupně tedy primárně postoupil správní spis s odvoláním proti prvostupňovému usnesení s tím, že nevyčkával na skončení lhůty k doplnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Uvedená situace však žalobci žádným způsobem nezabraňovala odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí doplnit o důvody odvolání. Doplnění by bylo rovněž postoupeno odvolacímu správnímu orgánu, jak ostatně správní orgán I. stupně sám uvedl. Uvedený postup tak krajský nepovažuje za nezákonný.
39. Dále žalobce namítal, že správní orgány pochybily, když i přes žádost žalobce nekonaly ústní jednání. Správní orgán I. stupně byl v takovém případě povinen provést dokazování mimo ústní jednání a žalobce o termínu vyrozumět. O provedení důkazů měl být navíc vyhotoven protokol.
40. Nařízení ústního jednání není pro správní orgány povinné, mají pouze možnost ústní jednání nařídit.
41. Podle ustanovení § 80 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky *správní orgán může nařídit ústní jednání.*
42. Podle ustanovení § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky *správní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv; jinak návrh zamítne usnesením, které se oznamuje pouze obviněnému. O právu žádat nařízení ústního jednání musí být obviněný poučen. Správní orgán nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci.*
43. Jedná se tedy o fakultativní institut, správní řízení je obvykle řízením písemným a neveřejným, přičemž správní orgány ústní jednání nařídí pouze v situaci, kdy o to požádá obviněný a současně je to nezbytné k uplatnění jeho práv, popř. pokud ústní jednání může relevantně přispět k nalezení skutečného stavu projednávané věci.
44. Krajský soud zde upozorňuje na to, že žádost žalobce o nařízení ústního jednání nebyla podepsána, ohledně žádosti tak mělo být postupováno tak, jak soud uvedl výše – tedy správní orgán I. stupně měl žalobce vyzvat k doplnění podpisu, a až poté mohl postupovat v řízení dále.

45. Obecně pak postačuje vycházet z listinných podkladů založených ve správním spise, na základě nichž má správní orgán dostatečné podklady pro vydání meritorního rozhodnutí a pokud správní orgány neshledají důvody, pro které by bylo nezbytné konat ústní jednání k uplatnění práv přestupce.
46. Co se týče provádění dokazování mimo ústní jednání, povinnost uvědomovat účastníky o termínu provádění dokazování mimo ústní jednání se vztahuje na situaci, kdy je prováděno dokazování výsledkem svědků, u něhož je nutné zachovat právo účastníka řízení na kladení otázek svědkovi, vyjádřit se apod. V nyní posuzovaném případě však šlo pouze o dokazování listinami, které lze i podle judikatury Nejvyššího správního soudu provést tak, že se předmětné listiny založí do správního spisu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012 – 40). Pokud správní orgán I. stupně nevyhotovil protokol o dokazování mimo ústní jednání, jedná se pak podle krajského soudu o formální procesní pochybení a bylo by vhodné, aby o provedeném dokazování protokol ve správním spisu založen byl. Toto procesní pochybení by však nemělo dopad do práv žalobce takový, že by to způsobovalo nezákonnost správního řízení, neboť všechny listinné důkazy byly založeny do správního spisu po celou dobu správního řízení a nadto na ně správní orgán I. stupně odkázal ve svém rozhodnutí. Je tedy zřejmé, že správní orgán I. stupně provedené listinné důkazy vzal v potaz. Žalobce měl rovněž možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu, což krajský soud považuje za dostatečné k uplatnění práv žalobce.
47. Nakonec žalobce namítal, že správní orgán I. stupně při stanovení sankce porušil zásadu zákazu dvojího přičítání a že z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nevyplývá, proč správní orgán I. stupně uložil sankci ve výši 6 000 Kč.
48. K tomu soud uvádí, že nelze souhlasit se žalobcem v tom, že povahu a závažnost přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti nelze obecně hodnotit jako přítěžující okolnost, neboť by se jednalo o porušení zákazu dvojího přičítání. Je nutné vycházet z toho, že skutkové podstaty daného druhu přestupků jsou navzájem odlišovány nejen podle místa jejich spáchání (v obci nebo mimo obec), ale také podle míry překročení nejvyšší dovolené rychlosti, což reflektuje kritérium společenské škodlivosti.
49. Je poté povinností správních orgánů, aby v individuálním případě posoudily závažnost přestupku mimo jiné právě s ohledem na skutečnost, o kolik byla nejvyšší rychlost překročena, což se následně promítne ve výši uložené pokuty, jakožto správního trestu vymezeného spodní a horní hranicí zákonem stanovené sazby. Je pak všeobecně známým faktem, že s vyšší rychlostí je omezena reakční schopnost řidiče a prodloužena brzdná dráha vozidla, což má vliv mimo jiné na míru ohrožení bezpečnosti ostatních účastníků silničního provozu jako právem chráněného zájmu. Stejně tak mohou správní orgány přihlídnout i k tomu, jakým způsobem se řidič chová v provozu na pozemních komunikacích. Hodnocení osoby řidiče pak může být připsáno ve prospěch či neprospěch při ukládání správního trestu.
50. V případě žalobce pak správní orgány hodnotily míru porušení chráněného zájmu, neboť překročení nejvyšší povolené rychlosti mimo obec nebylo pouze minimální, ale v rozmezí daném ustanovením § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 silničního zákona byla změřená rychlost ještě o 10 km/h vyšší, než stanoví toto ustanovení. S ohledem na výše

uvedené tedy správní orgány správně přihlédly k tomu, že v rozmezí překročení nejvyšší povolené rychlosti mimo obec o 50 km/h (tj. rychlost 180 km/h) a více, žalobce jel rychlostí 190 km/h po odečtu odchylky, a tedy skutečně se jedná o překročení rychlosti nad zákonem stanovenou spodní hranici.

51. Dále správní orgány hodnotily osobu žalobce jako řidiče v tom smyslu, že za poslední rok žalobce porušil pravidla silničního provozu, přičemž v evidenční kartě řidiče měl 1 záznam. To správní orgány považovaly za okolnost přitěžující. V uvedeném hodnocení krajský soud neshledává nezákonný postup správních orgánů.
52. Rovněž bylo správné uvedení místa spáchání přestupku. I krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že dálnice D1, na které žalobce spáchal předmětný přestupek, je nejfrekventovanější komunikací v České republice. Na této komunikaci je v jakoukoliv denní dobu doprava hustá a v důsledku porušení nejvyšší povolené rychlosti hrozí kolize s ostatními účastníky silničního provozu. Správní orgány tedy nepochybily, pokud tuto skutečnost hodnotily v neprospěch žalobce.
53. Nakonec krajský soud konstatuje, že žalobci byl uložen správní trest pokuty ve výši 6 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. d) silničního zákona *od 5 000 Kč do 10 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a) bodu 1 až 3, písm. e) bodů 2 až 4 a 6, písm. f) bodů 2, 7, 10 a 11, písm. j) a podle odstavce 2.* Podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. d) silničního zákona *zákaz činnosti se uloží na dobu od šesti měsíců do jednoho roku za přestupek podle odstavce 1 písm. a), písm. b), písm. e) bodů 2 až 4 a 6, písm. f) bodů 2, 7 a 10 a podle odstavce 3.* Žalobci tedy byla uložena pokuta i zákaz činnosti v zákonem stanoveném rozmezí, v jehož rámci mají správní orgány povinnost se pohybovat. Konkrétní výše pokuty i doba zákazu činnosti se potom odvíjí od toho, jak správní orgány v rámci správního uvážení zhodnotí okolnosti spáchání přestupku, což se v nyní posuzovaném případě stalo.
54. Ze shora uvedených důvodů proto krajský soud nepovažoval jednotlivé námitky proti výši správního trestu za důvodné, neboť úvahy správních orgánů byly založeny na více skutkových okolnostech případu (míra překročení nejvyšší dovolené rychlosti, místo spáchání přestupku), které lze obecně vykládat v neprospěch žalobce. Z hodnocení správního orgánu I. stupně je srozumitelné, které okolnosti vykládal ve prospěch a které v neprospěch žalobce. K tomu soud doplňuje, že není jeho úkolem nahrazovat správní uvážení za situace, kdy nevykazuje znaky libovůle v rozhodování.

VI. Závěr a náklady řízení

55. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude správní orgán vázán právním názorem zdejšího soudu podle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. Během dalšího řízení bude na správních orgánech, aby řádným způsobem postupovaly ohledně chybějícího podpisu na odporu proti příkazu a na žádosti na nařízení ústního jednání.
56. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a přísluší mu proto právo na náhradu nákladů řízení před krajským soudem, které důvodně vynaložil proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl (neboť napadené rozhodnutí bylo zrušeno).

57. Za účelně vynaložené náklady vzal krajský soud mimosmluvní odměnu zástupce žalobce za dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení a sepis a podání žaloby) po 3 100 Kč podle ustanovení § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném v rozhodné době). Za úkony právní služby to činí celkem 6 200 Kč, k čemuž je nutné připočíst hotové výdaje po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, což činí dohromady částku ve výši 6 800 Kč. Tato částka se dále zvyšuje o DPH 21 % (ve výši 1 428 Kč), neboť právní zástupce žalobce doložil, že je plátcem této daně. Úspěšnému žalobci přísluší rovněž právo na náhradu nákladů řízení spočívající v náhradě nákladů za zaplacený soudní poplatek. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci částku ve výši celkem 11 228 Kč, a to k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.

58. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. prosince 2023

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce